

מערכת החדשות עדיין נסערת מנסיעת מישלחת הטלוויזיה לסיקור ביקורו של ראש הממשלה, מנחם בגין, בקאהיר. כמפיק המיבצע נבחר משה שלונסקי, אולם איש לא דאג לספר על-כך לראש הדסק של שלונסקי, יורם רונן.

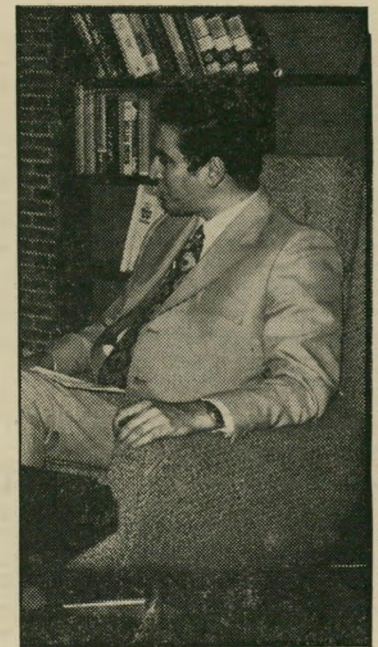
כאשר חזר אחד הכתבים שיצאו לקהיר, רפיק חלבי, הוא ערך שיחה עם עורך חבט וסגן מנהל מחלקת החדשות יעקוב אחימאיר. השיחה בין השניים הייתה בארבע עיניים, ובמהלכה סיפר חלבי לאחימאיר על הקשיים בהפקה של השידוריים מקאהיר, אם כי תלונותיו לא היו מכוונות נגד שלונסקי.

כיום אחרי כן חזר גם שלונסקי לארץ, ובמהלך ישיבת-בוקר, שנערכה במחלקת החדשות, התלונן על כך שלא ניתן לו קרדיט מספיק בשידורים מקאהיר. חלבי הגיב: "חכה! אתה רק חזרת לארץ. גם פה יש בעיות!"

אחימאיר נעלב מההערה של חלבי.

כתב חלבי אתמול התלוננת —

עורך אחימאיר — היום חזרת

וחשב כאילו חלבי מאשים אותו באיגוניה לתקין של המערכת. הוא התפרץ על חלבי ואמר: "רק אתמול התלוננת על שלונסקי, עכשיו אתה אומר דברים כאלה?" חלבי נדהם. השיחה בינו לבין אחימאיר הייתה בארבע עיניים, ולדעתו התלונות שלו היו יותר על מערכת-הטלפונים של קאהיר מאשר על שלונסקי אישית. הוא אמר לאחימאיר, בנוכחות המערכת כולה: "אחד משנינו לא דובר אמת!" ההמשך היה בחדרו של מנהל-המחלקה, חיים יבין, שקבע: "קומדיה של טעור

דו"ח הביקורת הסודי

דו"ח ביקורת מדוע לשמור בסוד?

פרק טלפוני אחר מרתק עוד יותר. מתברר כי רשות השידור שילמה בי שגגה עבור שני טלפונים, הנמצאים בי תחנת השידור ביבנה, והשייכים למשרד התיקשורת. עלות שני טלפונים אלה בי חודשים — אפריל-מאי 1978 — הסתכמה בסכום של יותר מ-44 אלף לירות. הרשות שילמה גם עד חודש יוני 1978 בשגגה את השבונות הטלפון של חברת פרדוק, שאין לה כל קשר ונגיעה לרשות השידור. לרומה אבישי יש ביקורת חריפה על ענף הנדסת-הטלוויזיה, דוגמה אחת ממנה: בענף הנדסת-הטלוויזיה בתל-אביב עובדים 15 טכנאים, וכאשר העומס עליהם גדול במיוחד, שוקרים צוותים נוספים מחברות פרטיות. למרות זאת התברר לי בביקורת, כי 15 הטכנאים כימעט אינם עובדים.

האולפן בתל-אביב מנוצל במוצע שעיניים עד שלוש שעות ליום, ואילו נידת השידור, המשקית, יוצאת רק פעמיים בי שבוע לפעילות.

דוגמה נוספת של ביזור-כספים, שאר תה מעלה המבקרת, לקוחה מיבצע יום-הבחירות למועצות המקומיות, שערכה טלוויזיה. במיבצע נשלחו 83 קלפיות מידגם למקומות שונים בארץ. דמי הסבי לוח וההובלה להחזרת הקלפיות לבניין הטלוויזיה, אחרי המיבצע, עלו יותר מאשר שווי הקלפיות עצמן.

פרק מיוחד בדו"ח מוקדש לקרייני הרדיו. המבקרת הפנימית מגלה כי במיקר רים רבים קיבלו קריינים תשלומים עבור

אחד המיסומכים הסודיים ביותר בי רשות השידור, בתקופה האחרונה, הוא דו"ח הביקורת השנתי של מבקרת-הפנים של רשות השידור, רומה אבישי.

הדו"ח השנתי, שהודפס לפני חודשים, אך יצא רק בשבועיים האחרונים לתפור צה מוגבלת ביותר של חברי ההנהלה והוועד המנהל של הרשות, חושף ליקויים חמורים ביותר ותופעות מדאיגות שאירעו ברשות בתקופה שאליה הוא מתייחס — מפרברואר 1978 עד פברואר 1979.

עם הופעתו של דו"ח-השבון כה קטלני, התעוררה מחדש הבעיה, למי כפופה מבקרת-הפנים של הרשות. לדעת המבקרת עצמה, היא חייבת להיות כפופה לוועד המנהל של הרשות, ולא למנכ"ל, מאחר שהמנכ"ל והכפופים לו עומדים תחת ביקורתה. לעומת זאת, טען המנכ"ל הקר דם של הרשות, יצחק ליבני, שאל תקופתו מתייחס הדו"ח, כי המבקרת כפוי פה לו.

איהבהירות הוסרה רק בשבוע שעבר. אחת הפגישות הראשונות שערך המנכ"ל החדש של הרשות, יוסף ("טומי") לפיד, כאשר נכנס לתפקידו, הייתה עם אבישי. לפיד אימץ לעצמו את גישתו של ליבני, והודיע לאבישי כי היא כפופה רק לו. כבר בעמוד הראשון של הדו"ח בן 28 העמודים המודפסים, תוקפת אבישי את מחלקת הנבייה של הרשות. כאשר היא דנה בהוצאה-הכספית העצומה של תשלום לעובדים ארעיים ומחליטים ברשות, הוצ' אה שהסתכמה ב-1978 ב-18 מיליוני לירות (לעומת 10 מיליון בשנה הקודמת, ו-5 מיליון בשנת 1976) מגלה אבישי כי שליש מהוצאה-כספית עצומה זו יועד למחלקת הגבייה, להעסקת 80 סורקים שנוספו על הסורקים העובדים בקביעות ברשות, כדי לגלות את משתמטי האגרה.

אבישי התלבשה על נושא קבלת עובדי-דים חדשים לרשות השידור. היא מגלה, כי בשנת 1978 התקבלו 324 עובדים חדשים. אבישי בחרה תיקים של 59 מהם, ששימשו לה כמידגם, וגילתה תופעות חמורות ביותר. מבין 59 תיקים, 28 עובדי-דים היו אמורים להתקבל על-פי אישור מלשכת-העבודה. רק בשני מיקרים התי קבל אישור כזה.

ארבעה מתוך 59 העובדים החדשים לא עברו בדיקה ביטחונית, למרות שהתי קבלו לעבודה באחד המוסדות הרגישים ביותר בארץ מבחינה זו. מתוך 31 עובדי-דים, שדרגתם חייבה מיכרו פומבי, התי קבלו רק שניים על פי מיכרו כזה.

פרק מרתק במיוחד הוא פרק הטלפונים של הרשות. המבקרת גילתה כי ל-17 עובדים של הרשות הותקנו טלפונים רישויים, כשהרשות שילמה את החשבונות, ובייתו של הכתב בצפת הותקנה שלוחה מאלפן-חירוים. בן 18 העובדים האלה נמציא, בזמן עריכת הביקורת, גם עובד ש יצא לפנסיה, וכן עובדים שלגביהם נקבע שאינם מצדיקים את אחזקת הטלפון על חשבון הרשות. נמצאה גם עובדת מושאית לת למישרד אחר מזה שבע שנים.

יות הובילה לתקרית. אני רואה אותה כמחוסלת."

על מיספרים ואנשים

אל מנהל מחלקת-החדשות, חיים יבין, הגיעה בקשה מהצופה עזרא הרטמן. הוא ביקש כי בשיקופית, שבה מקרינים את התאריכים הלבדי הלועזי בפתח כל מהדורת חבט, יכתבו את שם החודש הלועזי ולא את מיספרו — כלומר אפריל, ולא 4.

הרטמן מנמק זאת בשני נימוקים. האחד דתי והשני חילוני. הנימוק הדתי לקוח בפירוש מעינה של תורה לחכט סופר. אותו פירוש מסביר כי "אלה המשתמשים בתאריך לועזי טוב יעשו אם יכתבו את שם החודש במלואו, כדי לא להיכשל בי עניין החודש הזה לכם." כלומר כדי שלא יחליפו בטעות את ינואר עם חודש ניסן. הנימוק החילוני של הרטמן הוא, שיש ללמד את הנוער לא רק את מיספרי החודשים, אלא גם את שמותיהם. תשובתו של יבין הייתה קצרה: "למרות האסמכתה שהבאת, איני נוטה לקבל את

הצעתך, מחוסר מקום מספיק על המסך." אולם הרטמן לא ויתר. הוא התלונן על יבין בפני שר-החינוך, זבולון המר, והוסיף עוד קטע לתלונה. במכתב התשובה של יבין נכתב רק התאריך הלועזי, וזאת בניגוד להוראות הממשלה.

הקרב על הכנסת

מקומו של הכתב הפרלמנטרי של הטל-וויזיה עומד להתפנות, כאשר בחודש יוני הקרוב ייצא לחמון שי לגניירוק, כדובר משלחת ישראל באו"ם. תחילה חשבו כי עורך-מוקד, טוביה פער, יהיה הכתב הפרלמנטרי. פער, שכבר היה בומנו כתב בכנסת, הציג שורה ארוכה של תנאים לשם קבלת התפקיד, ביניהם קבלת תואר של סגן מנהל מחלקת-החדשות, ותנאים אלה נדחו.

אז הציע יורם רונן, ראש דסק הפנים, את עצמו לתפקיד. רונן סיקר בשעתו את הכנסת עבור הרדיו. אולם הצעה נדחתה על הסף על-ידי מנהל-המחלקה, חיים יבין, שהיחסים בינו לבין רונן אינם מהי משופרים. נראה כי התפקיד יוטל בסופו של דבר

מבקרת אבישי למי להיות כפופה?

ימי חופשה או מחלה, או שחשבון החופש שה שלהם לא חוייב, בגלל הנהוג שלפניו אין קריינים נדרשים להסביר מדוע אינם חותמים על גליון-הנוכחות היומי. במיקר רים אחרים התברר כי קריינים קיבלו דמי שעות נוספות במידה גדולה הרבה יותר מהשעות הנוספות שעבדו.

גם ממחלקת-המשק בהנהלה אין אבישי מרוצה. הוצאות אחזקת בניין-הנהלה הגיעו לסכום העצום של שני מיליון ו-750 אלף לירות, לעומת תקציב מאושר של שני מיליון ו-200 אלף לירות. לא נעשתה כלל ספירת מלאי בבניין הנהלה. עובדים קיבלו ציוד לשימוש האישי, במכונות חישוב, ולא חתמו עליו. ציוד נרכש על מיכרוים וולא השוואת מחיי-נים, עד כדי לעורר חשד. ציוד למיזן נון, בגובה של 7560 אלף לירות, נקנה ללא הצעות-מחיר. עפרונות בסכום-עתק של 14.826 לירות נקנו גם הם ללא קבלת הצעות-מחיר.

כשם שהרשות יודעת להוציא כספים ללא חשבון, אין היא יודעת לגבות את הכספים המגיעים לה עבור שידור הודות ברדיו. כאשר מתבקש הרדיו לשדר עותדות — ואין המדובר בשידורי-פירסור מת, אלה בהודעות של מוסדות — לא תמיד מגיע התשלום עבור ההודעות אלה, ולא תמיד דורשים כלל את התשלום. אירעו מקרים שבהם קיבלו עובדים, ש גשלוהו על-ידי מישרד-הקליטה, משכורת מהרשות, של על פי ההסדר עם מישרד-הקליטה, קיבלו משכורת גם מי מישרד זה.

הדו"ח של רומה אבישי מחייב בראש ובראשונה התייחסות של אותם שלעברם מופנית אצבע מאשימה. על פי הדו"ח עצמו, תוקנו בחלק מהמיקרים העיוותים שעליה הצביעה המבקרת. אולם אין כמו דו"ח זה, כדי לחייב דרישה לניתוח קשה בכל המערכת המינהלית והכספית של רשות השידור.

נראה כי קברניטי הרשות אינם מתכוור גים לעשות כן. כל מה שהם עשו עד כה, בקשר לדו"ח, היה לדאוג לכך שהוא לא יגיע לידיעת הציבור.

על מיכה לימור, העומד לשוב בקרוב מלונדון, שם היה שליח רשות השידור.

מפצצים תמורת ילומים

שתי סידרות חדשות נרכשו על-ידי ה-טלוויזיה לשם הקרנה במוצאי-שבת. ה-ראשונה היא עיטקת החליפין של ריינון, שידרת בת שלושה פרקים, על פי רומן בעל אותו השם מאת ארתור ובלר לנדלום. הרומן מתאר עיסקת-חליפין מיסחרית ביטחונית מיסחרית בין ארצות-הברית ל-גרמניה הנאצית, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. האמריקאים מכרו מית קנים למפצצים גרמניים, וקיבלו ילומים תעשייה. כוכבי הסידרה הם סטפן קולינס ולורן הוטון.

הסידרה השנייה היא ערב בביזנטיום, על פי רומן של אירוויין שאו, והיא בת שני פרקים בלבד. מככב בה גלן סורד, והעלילה שלה דמיונית עוד יותר מעסיקת החליפין של ריינון. על רקע פסטיבל הסרטים בקאן מנסה אירגון טרוריסטי לשים יד על נשק גרעיני, במגמה להשתלט על העולם.